

УДК 352.075:342.51

DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4038.23.2019.181486>

Андрійв Микола Миколайович

*аспірант Львівського регіонального інституту державного правління
Національної академії державного управління при Президентіві України*

ORCID: 0000-0002-9984-1605

e-mail: drohobych_rn@batkivshchyna.lviv.ua

УЗГОДЖЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ В КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Обґрунтовано необхідність узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади для забезпечення ефективного публічного управління як важливого фактора успішної реалізації стратегічного курсу на впровадження в Україні європейських стандартів життя. Проаналізовано систему компетенцій органів публічної влади в аспекті забезпечення узгодженості управлінського впливу суб'єктів державної, самоврядної та громадської влад на розвиток суспільних процесів в умовах децентралізації та реформування державного управління. Узагальнено концептуальні засади структурно-функціональної моделі узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади.

Ключові слова: децентралізація; інститути громадянського суспільства; компетенції; органи місцевого самоврядування; органи виконавчої влади; публічне управління; реформування державного управління; суб'єкти публічної влади; трансформація компетенцій; узгодженість компетенцій.

Постановка проблеми. Важливою передумовою і запорукою успішної реалізації стратегічного курсу на впровадження в Україні європейських стандартів життя та її виходу на провідні позиції у світі [1] є реформування державного управління та децентралізація з метою створення ефективної, прозорої, відкритої, гнучкої структури публічної адміністрації, відходу від централізованої моделі управління в державі, забезпечення спроможності місцевого самоврядування та побудова ефективної системи територіальної організації влади в Україні. Досягнення зазначеної мети потребує становлення системи публічного управління, в якій забезпечена узгодженість компетенцій органів місцевого самоврядування, органів виконавчої влади й інститутів громадянського суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Під час дослідження проблеми узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади в контексті становлення в Україні системи публічного управління доцільно використовувати науковий доробок

зарубіжних та вітчизняних вчених щодо: теоретико-методологічних основ суспільних трансформацій (Д. Белл, Н. Гражевська, О. Громико, О. Журавльов, Л. Євстигнеєва, С. Єрохін, Т. Заславська, Є. Івченко, Н. Макашева, І. Маркович, М. Міненко, Ю. Осіпов, Г. Поченчук, Е. Тоффлер, С. Філіпова, П. Штомка, Ю. Яковец); різних аспектів компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади (М. Баймуратов, О. Батанов, Ю. Бойко, Ю. Буглак, Т. Буряк, І. Грицяк, О. Дніпров, М. Карпа, В. Кравченко, О. Кучабський, М. Орзіх, М. Ославський, В. Погорілко, О. Сушинський, В. Шаповал). Однак питання забезпечення узгодженості компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади під час їх трансформації у процесі становлення публічного управління в умовах децентралізації влади в Україні є недостатньо опрацьованим у сучасних наукових дослідженнях.

Виокремлення невирішених раніше частин загальної проблеми. З огляду на необхідність децентралізації влади, розвитку народовладдя, демократичних форм управління суспільним розвитком, реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, питання узгодженості компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади в контексті становлення публічного управління в Україні доцільно дослідити у площині “трансформаційного процесу як соціально-економічного феномену, що має інституціональне значення та знаходиться на перехресті наукових підходів” [2]. Системність його задається критеріями характеристики об’єкта (загальносистемними, цивілізаційними, соціо-демографічними, технологічними, економічними, державно-політичними, соціокультурними, історичними), глибини та тривалості процесів (поточних, циклових, довгострокових, понад довгострокових), простору розповсюдження трансформацій (місцевого, локального, регіонального, національного, міжнаціонального, глобального) [3]. Концептуальна основа зазначеної узгодженості компетенцій має закладатись самою суттю публічної влади як взаємно скоординованого системного управлінського впливу державних, самоврядних і громадських суб’єктів на розвиток суспільних процесів.

Виклад основного матеріалу. Для осмислення в публічно-управлінському аспекті феномена трансформації доцільно враховувати його класичні трактування. Е. Тоффлер акцентує увагу на тому, що трансформації це – такі перетворення, події, радикальні зміни, поштовхи, які виходять за межі наявної системи, не є продовженням розвитку в усталеному напрямі, можливо, заперечують попередній досвід [4]. Натомість, Д. Белл розглядає трансформацію як задану і вироблену через формування програм, проектів, цілей, технологій вирішення протиріч міру необхідних змін, в рамках яких триває відбір найбільш вагомого і перспективного [5].

У площині, заданій окресленими векторами, визначають контент трансформації вітчизняні вчені, зокрема, як: загальну форму розвитку систем, пов’язану з еволюційними та революційними змінами, постійними переходами систем із стійкого в нестійкий стан, і навпаки [6]; процес

перетворення однієї системи на іншу, що супроводжується відмиранням одних елементів, рис, властивостей і появою інших [7]; іманентну особливість систем, яка відбувається постійно і є явищем безперервної зміни форми; момент кардинальних перетворень, у результаті яких структура, ознаки, система взаємозв'язків змінюються повністю [8]; якісні перетворення економічної системи, її вихід за межі стабільного функціонування і перехід у невірноважений стан, кількісних і якісних змін різної інтенсивності та спрямованості [9].

Отже, трансформація компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади в контексті публічного управління має системне спрямування. Вона є складовою трансформації суспільства шляхом децентралізації влади, реформування державного управління, місцевого самоврядування та територіальної організації влади, розвитку громадянського суспільства та народовладдя. Сам процес становлення публічного управління в Україні також є підсистемою суспільної трансформації, а проблема узгодженості компетенцій (управлінських дій) різних суб'єктів набуває всезагального значення. А тому, внаслідок зазначеної системності, узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади, детерміноване загальносистемними, цивілізаційними, соціодемографічними, технологічними, економічними, державно-політичними, соціокультурними, історичними факторами, є процесом поточних, циклових, довгострокових, понад довгострокових змін суб'єктності суспільних акторів щодо об'єктів місцевого, локального, регіонального, національного, міжнаціонального, глобального просторів (рівнів). Отже, трансформація компетенцій органів – це процес змін, що є комплексом таких складових, як: трансформація управлінської системи суспільства; трансформація суб'єктів управління (особа, еліта, колектив, організація, установа, заклад, орган влади); трансформація управлінської культури суспільства та особистості (ідеї, норми, рівень управлінських відносин тощо).

Узгодженість управлінських компетенцій суб'єктів (держави, місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства) щодо забезпечення процесів суспільного розвитку закладає концептуальну основу самого публічного управління. Однак неоднозначним, суперечливим і дискусійним у науці є понятійне визначення власне феномена публічного управління. Не претендуючи на вирішення цього питання, спробуємо уточнити його зміст, принаймні у площині дискурсу нашого дослідження, окресливши декілька, варіантів, підходів чи моделей.

1. Публічне управління як цілеспрямований скоординований вплив різних суб'єктів влади (державної, самоврядної, інститутів громадянського суспільства) на суспільну систему з метою збереження та розвитку її якісної визначеності.

2. Публічне управління як діяльність інституцій публічної влади з врядування й адміністрування (англ. – government, governance and public administration), завдяки якій держава та громадянське суспільство

забезпечують самокерованість (самоврядність) усієї суспільної системи та її розвиток у певному, визначеному напрямку [10].

3. Публічне управління як етап еволюції державного управління внаслідок розвитку демократії та громадянського суспільства, що “вимагали застосування нових підходів до управління суспільством: заміни традиційних способів управління, що базувалися на застосуванні владних повноважень, на більш гнучкі; перехід від чітких бюрократичних процедур, на такі, що зорієнтовані на надання якісних публічних послуг” [11]. Його становленню передувало публічне адміністрування, на появу якого вплинули: “вимоги суспільства до зменшення чисельності та підвищення продуктивності роботи державних установ; необхідність запровадження ринкового стилю управління; потреба у децентралізації владної вертикалі; доцільність фокусування уваги на результатах, а не на процедурах” [12]. Як зазначає К. Поллітт, терміном “публічне управління” можуть позначатись: діяльність державних службовців і політиків; структури і процедури органів державної влади; системне вивчення діяльності чи структур і процедур [13].

У глосарії Програми розвитку ООН публічне адміністрування визначається як: цілісний державний апарат (політика, правила, процедури, системи, організаційні структури, персонал тощо), який фінансується за рахунок державного бюджету і відповідає за управління й координацію роботи виконавчої гілки влади та її взаємодію з іншими зацікавленими сторонами в державі, суспільстві та зовнішньому середовищі; управління і реалізація різних урядових заходів, що пов’язані з виконанням законів, постанов та рішень уряду й управління, що пов’язане з наданням публічних послуг, а публічне управління як “галузь практики і теорії, яка є ключовою для публічного адміністрування та зосереджена на внутрішній діяльності державних установ, зокрема на вирішенні таких управлінських питань, як контроль, керівництво, планування, організаційне постачання, забезпечення інформаційними технологіями, управління персоналом, та оцінки ефективності” [14].

Із огляду на зазначене, слушним є висновок М. Міненка про те, що на практиці, публічне управління враховує діяльність, яка забезпечує ефективне функціонування всієї системи органів державної влади і органів місцевого самоврядування та передбачає широке залучення різних зацікавлених сторін до розробки і реалізації державної політики та впровадження системи взаємного контролю [15]. А, отже, публічне управління як цілеспрямований скоординований вплив різних суб’єктів влади (державної, самоврядної, інститутів громадянського суспільства) на суспільну систему з метою збереження та розвитку її якісної визначеності, по-суті, відповідає визначенню державного управління (governance) як “діяльності держави (органів державної влади), спрямованої на створення умов для як найповнішої реалізації функцій держави, основних прав і свобод громадян, узгодження різноманітних груп інтересів у суспільстві та між державою і суспільством, забезпечення суспільного розвитку відповідними ресурсами” [16].

У цьому аспекті особливо рельєфно актуалізується необхідність в умовах становлення в Україні публічного управління забезпечення скоординованого управлінського впливу на розвиток суспільних процесів шляхом не лише оптимального (узгодженого) розподілу компетенцій суб'єктів державної, самоврядної та громадської влад засобами їх централізації, децентралізації, деконцентрації, делегування, субсидіарності, але й узгодженості в реалізації компетенцій, оскільки вони є не лише визначальними елементами правового статусу органу влади, але й, як комплекс його повноважень зі здійснення влади, є засобом успішного управління. Тому досягнення найбільшого ефекту узгодженості діяльності органів влади видається можливим за умови врегулювання правових статусів і компетенцій суб'єктів на загальних концептуальних засадах системи публічного управління.

Загальна структурно-функціональна модель розподілу компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади зображена на рис. 1. Основними недоліками сучасної моделі розподілу компетенцій М. Ославський вважає те, що “компетенція залишається належним чином не розмежованою, що створює умови для можливості втручання одних органів у справи інших і виникнення конфліктних ситуацій; більшість повноважень місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування становлять суміжну компетенцію, тобто органи наділені повноваженнями в одній галузі суспільного життя, але мають різні предмети відання; місцеві органи виконавчої влади беруть на себе основний обсяг повноважень у здійсненні управління відповідними територіями; обсяг делегованих повноважень у компетенції органів місцевого самоврядування та сам їх характер є невиправдано великим, а самі повноваження сформульовані переважно нечітко і неконкретно; неможливе здійснення більшості делегованих повноважень автономно від сфери власної компетенції, а тому і контроль, який здійснюють місцеві державні адміністрації за реалізацією органами місцевого самоврядування делегованої сфери компетенції, є засобом впливу цих органів і на здійснення власних повноважень самоврядними органами” [17]. Саме тому розповсюдженими є пропозиції щодо необхідності: прискорення законодавчого та нормативно-правового врегулювання питань місцевого самоврядування, зокрема у першочерговому порядку введення до Конституції України змін щодо утворення виконавчих органів обласних і районних рад та розподілу повноважень між ними; такого визначення на конституційному рівні сфери компетенції – “органи місцевого самоврядування вільно вирішують будь-яке питання, не вилучене зі сфери їх компетенції, і вирішення якого не доручене ніякому іншому органу”; встановлення на конституційному рівні, відповідно до принципів субсидіарності та децентралізації державної влади, оптимального розподілу повноважень органів місцевого самоврядування базового, районного, регіонального рівнів і органів виконавчої влади різних рівнів [18].

Рівні	Органи влади		Сфери управління
Центральний	Верховна Рада України відповідальний перед Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний їй у межах, передбачених Конституцією України	Президент України відповідальний перед Президентом України	економіки та фінансів; соціальної політики; праці та зайнятості; охорони здоров'я; освіти; науки; культури; спорту; туризму; охорони довкілля; екологічної безпеки; природо-користування; правової політики; законності, забезпечення прав і свобод людини та громадянина; запобігання і протидії корупції; цивільного захисту; національної безпеки та оборони; розв'язання інших завдань внутрішньої і зовнішньої політики
	КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ – вищий орган у системі виконавчої влади, здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади (далі – ЦОВВ), Раду міністрів АРК та місцеві державні адміністрації, спрямовує, координує та контролює їх діяльність		
	МІНІСТЕРСТВА УКРАЇНИ – забезпечують формування та реалізують державну політику в одній чи декількох сферах	Інші ЦОВВ: Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Державний комітет із телебачення і радіомовлення України, інші ЦОВВ зі спеціальним статусом виконують окремі функції з реалізації державної політики	
	Повноваження поширюються на всю територію держави		
	1) забезпечення нормативно-правового регулювання; 2) визначення пріоритетних напрямів; 3) інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики; 4) узагальнення практики застосування законодавства, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення та внесення в установленому порядку проектів законодавчих актів; забезпечення здійснення соціального діалогу на галузевому рівні; 5) здійснення інших завдань, визначених законами України	1) надання адміністративних послуг; 2) здійснення державного нагляду (контролю); 3) управління об'єктами державної власності; 4) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність; 5) здійснення інших завдань, визначених законами України	
Регіональний	Територіальні органи міністерств	Територіальні органи ЦОВВ	
	МІСЦЕВІ ДЕРЖАВНІ АДМІНІСТРАЦІЇ – здійснюють виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі; – підзвітні і підконтрольні органам виконавчої влади вищого рівня; – підзвітні і підконтрольні радам у частині повноважень, делегованих їм відповідними районними чи обласними радами; – на відповідній території забезпечують: 1) виконання Конституції та законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади; 2) законність і правопорядок; додержання прав і свобод громадян; 3) виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку, програм охорони довкілля, а в містах компактного проживання корінних народів і національних меншин – також програм їх національно-культурного розвитку; 4) підготовку та виконання відповідних обласних і районних бюджетів; 5) звіт про виконання відповідних бюджетів та програм; 6) взаємодію з органами місцевого самоврядування; 7) реалізацію інших наданих державою, а також делегованих відповідними радами повноважень		
	МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ		
Місцевий (базовий)	РАЙОННІ, МІСЬКІ, СЕЛИЩНІ, СІЛЬСЬКІ РАДИ – представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України, цим та іншими законами		
	ЇХ ВИКОНАВЧІ ОРГАНИ – підконтрольні й підзвітні відповідним радам, а з питань здійснення делегованих їм повноважень органам виконавчої влади – також підконтрольні відповідним органам виконавчої влади; – здійснюють власні (самоврядні) та делеговані (повноваження органів виконавчої влади, надані органам місцевого самоврядування законом) повноваження		
	Органи та посадові особи місцевого самоврядування є підзвітними, підконтрольними і відповідальними перед територіальними громадами. Вони періодично, але не менш як два рази на рік інформують населення про виконання програм соціально-економічного та культурного розвитку, місцевого бюджету, з інших питань місцевого значення, звітують перед територіальними громадами про свою діяльність		

Рис. 1. Загальна структурно-функціональна модель розподілу компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади [19 – 23]

Висновки і перспективи подальших розвідок. Встановлено, що узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади в контексті публічного управління є двома взаємопов'язаними процесами: оптимального розподілу компетенцій суб'єктів державної, самоврядної та громадської влад засобами їх централізації, децентралізації, деконцентрації, делегування, субсидіарності; скоординованості дій зазначених суб'єктів у реалізації своїх компетенцій. Узгодженість компетенцій органів влади є засобом забезпечення як успішної їх діяльності, так і ефективності публічного управління загалом. Досягнення найбільшого ефекту узгодженості діяльності органів влади видається можливим за умови врегулювання правових статусів і компетенцій суб'єктів на загальних концептуальних засадах системи публічного управління. З огляду на важливість особистісного фактора у процесах трансформації компетенцій органів місцевого самоврядування й органів виконавчої влади в контексті становлення ефективної системи публічного управління в Україні, доцільно подальші наукові пошуки зосередити на проблемі впливу лідерських вмінь керівника на реалізацію в діяльності органу влади зазначених трансформацій.

Список використаної літератури

1. Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020” : схвалена Указом Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> (дата звернення: 15.09.2019).
2. Івченко Є. А. Трансформація як поняття та підходи до його розуміння в економічному контексті // Ефективна економіка. 2015. № 12. URL : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5827> (дата звернення: 24.09.2019).
3. Яковец Ю. В. Глобальные экономические трансформации XXI века. Москва : Экономика, 2011. 382 с.
4. Тоффлер Е. Третья Хвиля / пер. з англ. А. Євса ; ред. пер. Шовкун. Київ : Вид. дім “Всесвіт”, 2000. 475 с.
5. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования / пер. с англ. Москва : Academia, 1999. 786 с.
6. Гражевська Н. І. Еволюція сучасних економічних систем : навч. посіб. / Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. Київ : Знання, 2011. 287 с.
7. Економічна енциклопедія : у 3 т. Т. 3 / ред. : Б. Д. Гаврилишин, С. В. Мочерний. Київ : Видавничий центр “Академія”, 2002. 952 с.
8. Маркович І. Б. Розкриття сутності поняття трансформації економічного простору в системі категорій розвитку національної економіки // Економіка розвитку. 2014. № 2. С. 77—81. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/escro_2014_2_16 (дата звернення: 24.09.2019).
9. Заволока Ю. М. Інвестиційна поведінка суб'єктів підприємницької діяльності в трансформаційній економіці // Вісник Дніпропетровського університету. 2009. Вип. 3/1. С. 175—179.

10. Колодій А. Ф. Публічне врядування і публічне адміністрування // Енциклопедія державного управління : у 8 т. Т. 8. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. С. 488—491.

11. Міненко М. А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства // Державне управління: удосконалення та розвиток. 2013. № 6. URL : <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=581> (дата звернення: 25.09.2019).

12. Там само.

13. Pollitt С. Public Management Reform: A Comparative Analysis. Oxford : University Press, 2004. 240 p.

14. Глосарій Програми розвитку ООН. URL : <http://www.unpan.org/Directories/UNPublicAdministrationGlossary> (дата звернення: 25.09.2019).

15. Міненко М. А. Трансформація системи державного управління в сучасні моделі регулювання суспільства...

16. Ковбасюк Ю. В., Бакуменко В. Д. Державне управління // Енциклопедія державного управління : у 8 т. Т. 1. Київ : НАДУ, 2011. С. 157—159.

17. Ославський М. І. Виконавча влада в Україні: організаційно-правові засади. Київ : Знання, 2008. 216 с. URL : <http://politics.ellib.org.ua/pages-3774.html> (дата звернення: 25.09.2019).

18. Бойко Ю. Трансформація компетенції органів місцевого самоврядування у сучасних умовах європейської міждержавної інтеграції // Економіко-правова парадигма розвитку сучасного суспільства. 2016. № 2. URL : <https://studlib.org.ua/index.php/eprs/article/view/97> (дата звернення: 25.09.2019).

19. Конституція України № 254к/96-ВР від 28.06.1996 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 25.09.2019).

20. Про місцеве самоврядування : Закон України № 280/97-ВР від 21.05.1997 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 25.09.2019).

21. Про місцеві державні адміністрації : Закон України № 586-XIV від 09.04.1999 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14> (дата звернення: 25.09.2019).

22. Про Кабінет Міністрів України : Закон України № 794-VII від 07.02.2014 р. URL : <https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/794-18> (дата звернення: 25.09.2019).

23. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України № 3166-VI від 17.03.2011 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17> (дата звернення: 25.09.2019).

Статтю подано: 30.05.2019

Статтю схвалено: 26.06.2019

Andriiv Mykola Mykolayovych

*post-graduate student of the Lviv Regional Institute for Public Administration
of the National Academy for Public Administration under the President of Ukraine*

ORCID: 0000-0002-9984-1605

e-mail: drohobych_rn@batkivshchyna.lviv.ua

**COHERENCING THE COMPETENCES OF LOCAL GOVERNMENT
AUTHORITIES AND EXECUTIVE BODIES IN THE CONTEXT
OF PUBLIC ADMINISTRATION**

Problem setting. An important prerequisite and key to successful implementation of the strategic course for the implementation of European standards of living in Ukraine and its entry into the leading positions in the world is the reform of public administration and decentralization in order to create an effective, transparent, open, flexible structure of public administration, transition from the centralized model of government in the state, ensuring the capacity of local self-government and building an effective system of territorial organization of government in Ukraine. Achieving this goal requires the establishment of a system of public administration, which ensures the coherence of competences of local government authorities, executive bodies and civil society institutions.

Recent research and publications analysis. While researching the problem of coherencing the competences of local government authorities and executive bodies in the context of establishing public administration system in Ukraine, it is advisable to use the scientific achievements of foreign and domestic scientists concerning the following issues: theoretical and methodological foundations of social transformations (D. Bell, N.Hrazhevska, O. Gromyko, O. Zhuravliov, L. Yevstigneeva, S. Erokhin, T. Zaslavska, E. Ivchenko, N. Makasheva, I. Markovych, M. Minenko, Y. Osipov, G. Pochenchuk, E. Toffler, S. Fillipova, P. Shtomka, Y. Yakovets); different aspects of competences of local government authorities and executive bodies (M. Bajmuratov, O. Batanov, Y. Boiko, Y. Buhlak, T. Buriak, I. Hrytsiak, O. Dniprov, M. Karpa, V. Kravchenko, O. Kuchabskyi, M. Orzikh, M. Oslavskyi, V. Pohorilko, O. Sushynskyi, V. Shapoval).

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. In the context of establishing public administration in Ukraine, it is advisable to study the problem of coherence of the competences of local government authorities and executive bodies as a systemic phenomenon in the plane of the transformation process.

Paper main body. To be aware of the phenomenon of transformation in the public-managerial aspect, it is advisable to start from its classical interpretations. As a result, the systematic nature of the transformation of competences of local government authorities and executive bodies in the context of public administration has been revealed. It is a part of the transformation of society through decentralization of power, reform of public administration, local self-government and territorial organization of power, development of civil society and

democracy. The very process of establishing public administration in Ukraine is also a subsystem of social transformation, and the problem of coherence of competences (managerial actions) of different entities becomes of universal importance.

The coherence of managerial competences of the entities (state, local self-government, civil society institutions) to ensure the processes of social development forms the conceptual basis for public administration itself.

There is substantiated the thesis about the necessity to ensure in conditions of establishing public administration in Ukraine the coordinated managerial influence on the development of social processes through not only optimal (harmonized) distribution of competences of subjects of state, self-governing and civic authority by means of their centralization, decentralization, deconcentration, delegation, subsidiarity and also coherence in the carrying out competences, as they are not only the determining elements of the legal status of a public authority, but they also are as a complex of its full powers to exercise the power as means of successful management. It is possible to achieve the maximum effect of the coherence of the activity of public authorities if the condition of regulating legal statuses and competences of the subjects are settled on the general conceptual principles of the public administration system.

The general structural and functional model of distribution of competences of local government authorities and executive bodies is abstracted; its main shortcomings are analyzed.

Conclusions of the research and prospects for further studies. It is established that harmonizing competences of local government authorities and executive bodies in the context of public administration represents two interrelated processes: optimal allocation of competences of the subjects of state, self-government and civic authorities by means of their centralization, decentralization, deconcentration, delegation, subsidiarity; the coordination of actions of these entities in carrying out their competences. The coherence of competences of public authorities is a mean of ensuring both their successful activity and the effectiveness of public administration as a whole. Achieving the greatest effect of the coherence of the activity of public authorities seems possible only if regulation of legal statuses and competences of the subjects are settled on the general conceptual principles of the public administration system. Taking into account the importance of the personal factor in the processes of transformation of competences of local government authorities and executive bodies in the context of establishing an effective system of public administration in Ukraine, it is advisable to further focus the scientific research on the problem of influence of leadership skills of a leader on the implementation of the above-mentioned transformations in the activity of a public authority.

Key words: decentralization; civil society institutions; competences; local government authorities; executive bodies; public administration; reforming the public administration; subjects of public authorities; transformation of competences; coherence of competences.

References

1. Stratehiia staloho rozvytku "Ukraina – 2020". № 5/2015. (2015). URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5/2015> [in Ukrainian].
2. Ivchenko, Ye. A. (2015). Transformatsiia yak poniattia ta pidkhody do yoho rozuminnia v ekonomichnomu konteksti. *Efektivna ekonomika*, № 12. URL : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5827> [in Ukrainian].
3. Yakovets, Yu. V. (2011). *Hlobalnye ekonomicheskiye transformatsii XX veka*. Moskva: Ekonomika. 382 p. [in Ukrainian].
4. Toffler, E. (2000). *Tretia Khvyliia*. Kyiv: Vyd. dim "Vsesvit". 475 p. [in Ukrainian].
5. Bell, D. (1999). *Hriadushchee postyndustrialnoe obshchestvo. Opyt sotsialnoho prohozhiruvannya*. Moskva: Academia. 786 p. [in Russian].
6. Hrazhevskia, N. I. (2011). *Evoliutsiia suchasnykh ekonomichnykh system*. Kyiv: Znannia. 287 p. [in Ukrainian].
7. Havrylyshyn, B. D., Mochernyi, S. V. (Eds.). (2002). *Ekonomichna entsyklopediia*. (Vol. 3, 952 p.). Kyiv: Vydavnychiy tsentr "Akademiia" [in Ukrainian].
8. Markovych, I. B. (2014). Rozkryttia sutnosti poniattia transformatsii ekonomichnoho prostoru v systemi katehorii rozvytku natsionalnoi ekonomiky. *Ekonomika rozvytku*, № 2, pp. 77-81. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecro_2014_2_16 [in Ukrainian].
9. Zavaloka, Yu. M. (2009). Investytsiina povedinka subiektiv pidpriemnytskoi diialnosti v transformatsiinii ekonomitsi. *Visnyk Dnipropetrovskoho universytetu*, Issue 3/1, pp. 175-179 [in Ukrainian].
10. Kolodii, A. F. (2011). Publichne vriaduvannya i publichne administruvannya. *Entsyklopediia derzhavnoho upravlinnia*. (Vol. 8, pp. 488-491). Lviv: LRIDU NADU [in Ukrainian].
11. Minenko, M. A. (2013). Transformatsiia systemy derzhavnoho upravlinnia v suchasni modeli rehuliuвання suspilstva. *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, № 6. URL : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=581>. [in Ukrainian].
12. Ibid.
13. Pollitt, C. (2004). *Public Management Reform: A Comparative Analysis*. Oxford: University Press. 240 p.
14. Hlosarii Prohramy rozvytku OON. URL : <http://www.unpan.org/Directories/UNPublicAdministrationGlossary> [in Ukrainian].
15. Minenko, M. A. (2013). Transformatsiia systemy derzhavnoho upravlinnia v suchasni modeli rehuliuвання suspilstva...
16. Kovbasiuk, Yu. V., Bakumenko, V. D. (2011). Derzhavne upravlinnia. *Entsyklopediia derzhavnoho upravlinnia*. (Vol. 1, pp. 157-159). Kyiv: NADU [in Ukrainian].
17. Oslavskiy, M. I. (2008). *Vykonavcha vlada v Ukraini: orhanizatsiino-pravovi zasady*. Kyiv: Znannia. 216 p. [in Ukrainian].

18. Boiko, Yu. (2016). Transformatsiia kompetentsii orhaniv mistsevoho samovriaduvannia u suchasnykh umovakh yevropeiskoi mizhderzhavnoi intehratsii. *Ekonomiko-pravova paradyhma rozvytku suchasnoho suspilstva*, № 2. URL : <https://studlib.org.ua/index.php/eprs/article/view/97> [in Ukrainian].

19. Konstytutsiia Ukrainy. (1996). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].

20. Pro mistseve samovriaduvannia. № 280/97-VR. (1997) [in Ukrainian].

21. Pro mistsevi derzhavni administratsii. № 586-XIV. (1999) [in Ukrainian].

22. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy. № 794-VII. (2014) [in Ukrainian].

23. Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady. № 3166-VI. (2011) [in Ukrainian].

Paper submitted: 30.05.2019

Paper accepted: 26.06.2019

Цитування: Андріїв М. М. Узгодження компетенцій органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади в контексті публічного управління // Демократичне врядування : наук. вісн. Вип. 1(23) / за заг. ред. чл.-кор. НАН України В. С. Загорського, доц. А. В. Ліпенцева. Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2019. URL : www.dv.lvivacademy.com. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4038.23.2019.181486>).

Citation: Andriiv, M. M. (2019). Coherencing the competences of local government authorities and executive bodies in the context of public administration. *Democratic governance*, Issue 1(23). URL : www.dv.lvivacademy.com. (DOI: <https://doi.org/10.33990/2070-4038.23.2019.181486>).